10/09/2020

Опело и сахрана новопрестављеној слушкињи Божијој Ивани Марковић

“Њезино је отачаство – вишњи Јерусалим, невидљиви, али умно видљиви град, где је и нама одређено грађанство, куда и ми хитамо, где је грађанин – Христос, а сугрђани – цео клир и чин, и Црква прворођених, сабрани око овог великог Градитеља празнујућих у сазерцању славе и ликујућих непрестаним ликовањем. А благородство њезино очување образа Божјег, уподобљавање Прволику, које се савршава умом и врлином и чистим жељењем, а све то нас непрестано све више и више саображава Богу код правих сазерцатеља вишњег, који знају одакле смо, какви и ради чега смо створени.“

Овим речима је Свети Григорије Богослов описао живљење и престављење сопствене сестре Горгоније. Исте речи долазе на ум када се сагледа достојанствена и подвижничка борба којом се претходних дана и месеци са суровом болешћу суочила Ивана Марковић. Ова храбра хришћанка, супруга краљевачког свештеника протонамесника Дејана Марковића, мајка Магдалине и Меланије, истрајно је носила крст Христов и свима нам показала

аутентичност вере која је најјача онда када је најтеже.
Ивана се упокојила у Краљеву 6. септембра, у својој 34. години. Опело су 8. септембра 2020. године служили Његово Преосвештенство Епископ жички г. Јустин и Његово Преосвештенство Епископ нишки г. Арсеније, уз саслуживање преко стотину свештенослужитеља мирског и монашког реда, како из Епархије жичке, тако и из многих других епархија наше Свете Цркве. Велики број народа, родбине, пријатеља, комшија, чланова локалних краљевачких литургијских заједница, дошли су да учествују у молитви за вечни покој уснулој слушкињи Божјој Ивани. Достојанствено, како је она и живела, изгледало је сабрање на краљевачком Старом гробљу. Узвишеним пјенијем, принетим из дубине срца свих присутних, овај септембарски дан, иако најтужнији дан ове године за све нас, остаће упамћен као знамење и пројава наде у Победу вечног живота над привременошћу.

Породици Иваниној речима утехе обратио се епископ Јустин. Он је очински присно подсетио све на њено живљење које краси посвећеност Богу и Светој Цркви као Телу Његовом. Увек ревносна и посвећена богослужбеном животу Цркве била је светао пример хришћанске вере. У данима болести и борбе њена вера се још више пројавила кроз дуготрпљење. Истрајавање у молитви, подвигу и сједињењу са Господом у светом Причешћу красили су је све време као невесту Христову која упркос свим тешким страдањима и искушењима није поклекла и похулила на Господа.

Епископ је речима пуним племенитих емоција сабранима предочио сву тежину ове достојанствене борбе, коју је и сам лично гледао на примеру сопствене мајке. Похвалио је Иванину врлину трпљења, подсећајући све на речи Господње да који претрпи до краја тај ће се спасити. Ивана је то успела и дубоко верујемо да сада одлази у наручје Господу Христу, тамо где су сви свети Његови, а међу њима и многи наши свети преци. Она је њихов изданак и иде међу своје. Са вером у Васкрслог Господа ми ћемо је се молитвено сећати у срцу нашег духовног бића које је Црква Божија, где смо сви једно у Христу.

Након Владикине беседе, уз молитвено пјеније извршен је чин опраштања од покојнице, а потом се кренуло ка гробном месту. Стихови васкршњег тропара Христос воскресе одјекивали су краљевачким гробљем које није одавно удостојено оваквог молитвеног испраћаја као аутентичног примера кончине једног хришћанског живљења.

Вечан Ти покој, достојна блажене успомене, сестро наша Ивана!

spc.rs